

LASKAVÝ

JED

NATALIE MAE

DÍVKA PŘEDURČENÁ ZEMŘÍT. ZBRAŇ MOCNĚJŠÍ NEŽ MEČ.

FRAGMENT

Laskavý jed

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Natalie Mae

Laskavý jed – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LASKAVÝ JED

Natalie Mae

FRAGMENT

*Eve,
abys věděla, že ať jsou tvé sny jakkoli bláznivé,
mohou se vyplnit.*

Kapitola první

Všechny dobré příběhy začínají špatným rozhodnutím.

Tuhle trochu pochybnou mantru si opakuju po celou tu dobu, kdy sledujeme, jak loď připlouvá. Je to nádherné plavidlo, tak nepodobné prostým dřevěným bárkám, které si obvykle razí cestu do říčního přístavu Atera. Loď má skleněný trup, kterým je vidět rozbřesk, oranžový pouštní písek, vodu i pobřeží porostlé rákosem. Když připluje blíž, slunce se odráží od boků plavidla jako žhnoucí plameny a tmavomodrá nebesa nad ním jako by se v tom horku mihotala. Zábradlí stráží strážce ve zlatých levhartích maskách s meči ve tvaru srpu a lodní šrouby v řece za sebou víří vodu tak, že pěna připomíná ocas komety.

Na takové lodi se tvoří legendy.

A zároveň se na ní budou dělat dost pochybná rozhodnutí, ale Hen mi radí, abych na tuhle část nemyslela. Na této střeše jsem proležela snad tisíc rán a snila o všech těch neuvěřitelných místech, o kterých vyprávějí pouštní cestovatelé a na která jednoho dne popluju. Navíc, co si budeme povídat: opatrnost nikdy nikomu k žádnému dobrodružství nepomohla. Vyprávění dobrodruhů totiž ani jednou nezačínalo slovy: „Takže, čekali jsme v bezpečí domova, až se něco přihodí, a ono se skutečně přihodilo!“ Ne – ty nejlepší příběhy začínají nějakým riskantním činem. Změnou identity, vypitím neoznačeného lektvaru nebo důvěřováním záhadnému cizinci. Nejsem si jistá, jestli některý z nich začínal i lží Kazateli, ale co už – na tuhle část přece nesmím myslet.

„Tady ho máme,“ řekne Hen a ukáže právě na Kazatele – holohlavého muže bez košile, postávajícího kousek od přídi. Ležíme na střeše jejího domu, jedné z celé řady budov s plochou střechou, které lemuji říční břeh. Druhé patro nám dopřává ideální výhled na loď, aniž by si nás někdo okamžitě všiml. Kazatel se dívá níž, na děti, které vyskají a pobíhají po bahnitém břehu, až za nimi barevné tuniky vylají jako prapory. Bledé ruce s vytetovanými modlitbami a bílá suknice z kůže by ho prozradily tak jako tak, i kdyby na něj Hen neukázala prstem.

To on třímá v rukou úřední knihu, kterou potřebujeme. Nikdo, jehož jméno v ní není uvedeno, se nesmí nalodit, a jestli se okamžitě nedostanu do paláce...

No, tak další šanci už prostě nedostanu. Tohle je totiž poprvé za posledních šest set let, kdy v Ateře přistála královská loď!

„Na tuhle si musíme dávat bacha,“ řekne Hen a ukáže na ženu v úchvatném modrém oděvu – formálních zavinovacích šatech, oblíbených u šlechty. Ty její zdobí perly a skutečné lilie. Svraštím čelo a snažím se pochopit, jak to Hen myslí. Na té ženě není nic děsivého. Právě naopak: ve srovnání se strážemi a zamračeným výrazem na Kazatelově tváři působí velice přívětivým dojmem.

„Kdo je to?“ špitnu.

„Galena z Juvelu,“ zavrčí Hen. „Královská guru přes módu a osina v mém... však víš kde. To ona udělala z lotosových bot skutečnou senzaci.“

Mrknu se té ženě na nohy. Její sandály se na pohled ničím neliší od těch, které nosívá Hen, ale místo toho, aby končily podpatkem, vinou se z nich na její dohněda opálené kůži až ke kolenům černé lotosové květy.

„Mně se docela líbí,“ připustím.

„Aby ne, jsou skvělé! A byl to můj nápad!“

Jeden ze strážných se podívá naším směrem. Přikrčíme se.

„O tom jsme přece už mluvily,“ zašeptám. „To, že se každý týden dozvídáš novinky o životě slavných, ještě neznamená, že má někdo

z nich ponětí o tom, kdo jsi ty. Stoprocentně to byla jen shoda okolností.“

„Vážně?“ opáčí Hen a propaluje ženu pohledem. „Nebo že by podvod? Spiknutí?“

„No, až budeš královská guru přes módu ty, můžeš se jí na to zeptat.“

„To taky udělám.“ Hen zaskřípe zuby. „Na to můžeš vzít jed.“

Při její odpovědi se uchechtnu. Jedna z věcí, které na Hen miluju, je její nezlomná sebedůvěra. Jako by se z prosté – přestože velice uznávané – mladé Návrhářky z Atery časem klidně mohl stát někdo, kdo bude šít šaty podle poslední módy pro královnu. Na druhou stranu nutno uznat, že má docela úspěšně našlápnuto. Teď když je nám šestnáct, čeká nás poslední léto coby učednice a Hen už dostala desítky dopisů od orkenské šlechty, ve kterých všichni chválí její kreativitu a žádají si její služby, jakmile přejde do mistrovského stavu. Nebude trvat dlouho a Hen bude křížem krážem brázdřit celou zemi, využívat svoji vzácnou schopnost kombinovat nezvyklé materiály a do oděvů pro vyvolené zakomponuje i takové prvky jako oheň, světlo nebo pramínek vody ozářené hvězdami. Dovede ušít šaty z měsíčního svitu a pláště prodchnuté rosou, takže svého majitele chladí i během těch nejteplejších odpolední. Zatímco jediný člověk, který se těší, až se mistr v oboru stane i ze mě, je můj táta. Čehož si samozřejmě vážím, ale rozdíl je tu značný.

A Henino jméno navíc stojí v hlavní úřední knize. Snažím se moc nepřemýšlet nad tím, proč se to mé do ní nějak nedostalo. A už vůbec si nepřipouštím, že je to jedna z mnoha věcí, které mezi námi časem vytvoří hlubokou propast.

„Jenom s ní prosím tě o těch botách nemluv hned dnes!“ podotknu, když vidím, jak se Hen lesknou oči.

Obrátí se ke mně a černé kadeře se rozvíří kolem. „Jak se jednou rozhodnu vstoupit do války, nic neslibuju.“

„Ráda ti později pomůžu něco vymyslet. Ale mohly bychom se pro tuhle chvíli soustředit na mnohem podstatnější věc, které budu později nejspíš trpce litovat? Už jsou skoro v přístavu.“

Hen přimhouří hnědé oči a měří si cíl. Pak si poklepe ukazováčkem na rty a vyskočí na nohy. „Pojď za mnou.“

S těmi slovy zmizí na žebříku, který vede dolů ze střechy. Vyrázím za ní, a protože se snažím slézat až příliš rychle, zadřu si třísku. Seskočím na kachličkovou podlahu v horní chodbě. Z magických zdí, tvořených cihlami z bláta, sálá chlad a kouzlo, které vzduch ochlazuje, se skrývá pod nátěrem krémové omítky. Nebude trvat ani hodinu a vzduch v domě bude znatelně studenější než letní parno venku. Snažím se nasát tolik chladu, kolik mi tenký pracovní oděv dovolí. Ve stáji sice nebyvá vedro k zalknutí, ale rozhodně tam není takový chládek jako v Henině domě.

Na podlaze leží koberečky v duhových barvách, a když procházím místnostmi, které znám jako své boty, usmívám se. Vidím Henin pokoj s horami tmavých, lesklých látek a prakticky stejně zaplněný pokoj její mámy. Stěny i povrchy nábytku jsou pokryté nejrůznějšími věcmi, které přijímá výměnou za své lektvary. Zářivá tkanina z říční země se ve světle vlní, na nočním stolku je postavená žirafa vyřezaná ze santalového dřeva a ebenu. Než moje máma onemocněla, sjezdila s Heninou mámou daleké kraje: prodávaly lektvary a poznávaly všechny krásy světa. Vždycky jsem jí říkala, že jednoho dne takhle budeme brázdit svět my dvě s Hen, jenomže pak mi došlo, že magické schopnosti, s nimiž jsem se narodila já, mi nikdy neumožní opustit Ateru. Dar mluvit se zvířaty očividně na nikoho dojem nedělá – včetně většiny zvířat –, a právě proto chybí moje jméno na seznamu návštěvníků, kteří se smějí nalodit a odplout do paláce.

Ale dokonce ani naše matky se nikdy nedostaly do paláce. A přestože nám dnešní večírek poskytne jednu jedinou, ale o to krásnější noc plnou zázraků, přinese mi navíc šanci zažít zlomek života, který – jak jsem se domnívala – já ani Hen nikdy neprožijeme.

Musím se na tu loď dostat.

„Budeme se držet plánu, který zní: *Odpoutat pozornost a ovládnout situaci*,“ řekne Hen. Lem jejích zelených zavinovacích šatů se mihne vzduchem a ona zamíří dolů po schodech z palisandrového dřeva.

„Ty je rozptýlíš a já mezitím Kazateli z brašny ukradnu seznam, zmizím kousek stranou a připsu na něj tvoje smyšlené jméno. Pak ho vrátím, a až budou později kontrolovat cestující, bingo – budeš tam!“

„A chceš mě teda zapsat jako Lektvarnici?“ zeptám se. Rozhodly jsme se, že jestli se mám na loď dostat inkognito, bude tahle varianta nejbezpečnější. Zabráníme tomu, aby někomu došlo, že Našeptávačka nemá na palubě co dělat. Připadalo mi přirozené použít mámino dívčí příjmení i její dovednost (stejnou, jakou má i Henina máma). Kdyby se někdo zeptal, budu znát aspoň základy svého oboru, a navíc předvádět výrobu lektvarů přímo na palubě by bylo značně nepraktické, na rozdíl od základních kouzel, která se dají v podstatě vycucát z prstu.

„Jo,“ potvrdí Hen.

„A určitě mě nebudou nutit, abych jim dokázala, kdo jsem?“

Hen mávne odmítavě rukou. „Detaily nech na mně. Ty se starej akorát o ten luxusní večírek, který nás čeká. Ozdobné zahrady, živí pávi, taneční parket o velikosti menšího města...“

„Hen, jestli skončím jako živá oběť, protože ses zajímala víc o taneční parkety než o pravidla soutěže...“

Hen se zastaví a opře se o zeď. „Nedělám to poprvé, Zahru.“ Což znamená, že už dřív porušila zákon. Přinutím se k úsměvu. Možná budím dojem, že jsem klidná jako želva, ale pořád jsem to já – ta, která se málem zhroutila, když jí jednou obchodník vydal víc, než měl. Snažím se vytěsnit, že lež, na kterou se právě chystáme, mě nejspíš bude pronásledovat až do konce života.

„Jeden kamarád se na to podíval,“ pokračuje sebejistě. „Úředníci budou mít tolik jiných starostí, že i kdyby nás chytili, nanejvýš nás vyvedou z území paláce. A víš snad, že stát se obětinou je posvátná pocta, že jo?“

„Jo, jasně,“ řeknu nervózně. Hen se znovu pustí po schodech dolů. Musím přiznat, že po připomínce toho, o co dnes v noci ve skutečnosti jde, moje nadšení z nelegální návštěvy paláce trochu ochladlo. Od chvíle, kdy Jeho Veličenstvo Mestrah ohlásilo další klání neboli Pře-

chod, to v Ateře hučelo jako v úle a místní jako by snadno zapomněli, že po oslavách a večírku budou lidé z masa a kostí riskovat životy kvůli budoucnosti Orkeny. Královské čluny dnes přivezou do paláce mnohé členy šlechty – jednoho za každou domácnost –, a to včetně vybrané skupiny Mistrů kouzelníků, kteří se klání zúčastní. A zatímco se vyčlení ti, kteří budou bojovat o místo v princově nebo princeznině týmu, ostatní lidé jako Hen (a doufejme, že i já) mají dovoleno svobodně se procházet po paláci a podívat se i na terasy, odkud můžou sledovat samotný výběr.

A pak zítra, až budou týmy zvoleny a sestaveny, se královští potomci vydají na týdenní závod pouští, takzvaný Přejchod, při němž budou bojovat s živly, mezi sebou navzájem a bůhví s čím ještě dalším, aby nakonec doputovali až k posvátným Skleněným jeskyním. Tam bude vítěz, který se stane naším novým Mestrahem, muset posvětit úspěch svého týmu tím, že obětuje lidský život.

Bohové si o Přejchod neřekli už po několik století. Vím, že musím Mestrahovi věřit, že bych měla cítit především hrdost, protože tradice bude obnovena. Jenomže zároveň nemůžu zapomenout na to, proč se s Přejchody v první řadě přestalo: předchozí Mestrah je považoval za příliš surové. Zajímalo by mě, co bohy přimělo změnit názor.

„Jdete ven?“ zavolá na nás Henina máma, když seběhneme ze schodů. Jako téměř každé ráno sedí na zářivě žlutém koberečku v obývacím pokoji – oči olemované výraznými černými linkami, buclaté nohy zkrřížené pod sebou – a připravuje zboží na trh. Přísady do lektvarů se kolem ní rozprostírají jako duhová deka: žluté lahvičky s palmovým olejem, modrá škorpióní klepeta, oranžová křídla brouků, růžové okvětní lístky a zelená pouštní šalvěj. Na béžových zápěstích má jako náramek nakreslené tečky – kapky tekutého zlata, které rukám dodají jistotu a zkoncentrují magii, již používá při výrobě lektvarů.

„Ále, chceme se trochu povyrazit, zalhat jednomu Kazateli a vniknout na večírek v paláci,“ odpovím a snažím se vypadat nad věcí. Chci se naplno ponořit do svého nového, smělého života a Henina máma působí jako ideální začátek, protože mě nebude brát vážně.

„Aha, výborně,“ pronese zcela vážným hlasem. „Kula jsem pikle od chvíle, kdy mi ten zatrpklý poslíček oznámil, že zúčastnit se může pouze jedna z vás.“

„Tvrdila mu, že má dvě dcery!“ podotkne Hen a počastuje mě významným pohledem.

Její máma se zamračí. „A víte, co mi na to řekl? *Tak pošlete tu hezčí. Vy jste moc stará.* Pitomec. Pro jeho vlastní dobro pevně doufám, že v blízké době nebude potřebovat mé služby.“

Usmívá se a do kulaté lahvičky nalévá zelenou tekutinu, která pomalu pohlcuje sušenou tarantuli, jež ležela na dně. Musím přiznat, že ze všech lidí na světě mě nejvíc děsí právě ona, dokonce víc než Hen, a proto jsem byla ráda, že když moje máma umřela a Henin táta si připadal příliš „svázaný“ a odešel ze země bez nich, slepily se střepy obou našich rodin dohromady. Dokonce jí říkám Mora, což je něco jako máti, abych dala najevo, jak moc pro mě znamená. A jsem si docela jistá, že tahle ženská by kvůli mně klidně někoho otráвила.

„Dávejte na sebe pozor, zlatička moje,“ řekne Mora a nahoru na bublající lektvar přihodí zlatou vločku. „A kdybyste potřebovaly moji pomoc, dejte vědět.“

„Určitě,“ ujistíme ji a políbíme na tváře.

Roztáhneme safírově modrý závěs pověšený ve dveřích, vyjdeme do ranního slunce – a vpadneme rovnou do zad obrovského davu.

„Pardon,“ řekne Hen a prosmýkne se kolem dvou mladších kluků. Následuju ji a razím si cestu spoustou bohatě barevných šatů a účesů obtěžkaných drahokamy, kterými se mohou chlubit Stavitelé a Snochodci. Kolem se mihne i několik písčitých kiltů a ušpiněných pracovních suknic Zahradníků a Tkalců – což jsou nižší kouzelníci, tak jako já. Zdá se, že celé město se sbíhá do přístavu, aby se mohlo podívat na Kazatele a jeho kouzelnou loď. Hen nás vede do postranní uličky. Bosýma nohama našlapuju na vyleštěné cihly.

Ne že by tu byla situace výrazně lepší. Lidé se mačkají i tady, další se naklánějí přes kovové zábradlí balkonů, ptají se, jestli loď už připlula, a tipují, kdo z aterských uchazečů se nakonec dostane do některého

z týmů. Pokud vím, naše město jich má šest. Mestrah vyhlásil, že každý Mistr z vyšší třídy ve věku mezi šestnácti a devatenácti lety se může přihlásit, protože právě ti jsou na vrcholu svých kouzelnických sil, a proto představují nejvhodnější volbu pro královské dědice. Hen zbývají do přechodu na mistrovskou úroveň pouhé dva měsíce, takže jí příležitost účastnit se unikla doslova o vlásek.

Ze všech stran ke mně doléhají útržky rozhovorů a já je lačně vstřebávám.

„... čekal jsem, že Mestrah určí za svého dědice prince Kastu,“ mudruje nějaký muž s tmavohnědou pletí a prsty zdobenými prsteny. „Zvláštní, že se bohové dovolávají Přechodu po tak dlouhé době. Myslíte si, že je v tom něco víc?“

„... lidská oběť! Doufal jsem, že přes to jsme se už přenesli...“

„... tyhle špinavé venkovany by měli vyhnat z ulic,“ postěžuje si žena s pletí bledou jako porcelánová panenka a s křiklavě zlatou pokrývkou hlavy. „Co tady vůbec dělají? Takhle událost se jich přece netýká, není určená pro ně.“

„Nic si z toho nedělej,“ zašeptá mi Hen, když nade mnou ta ženská ohrne nos. „Mám na ni spoustu špíny. Neměla bych třeba říct jejímu manželovi, že má milence? Nebo jejím klientkám, že jim po každé odstraní jenom polovinu vrásek, aby se k ní musely za týden zase objednat?“

Zírám na ni. „Jak tohle všechno víš?“

„Vědět je moje práce.“

„Tvoje práce je navrhovat oblečení!“

Hen trhne rameny. „Boháči rádi mluví. A já zase ráda poslouchám.“ Uculí se. „Pospěš si, musíme se k němu dostat dřív, než dojde k Numetinu chrámu. Protože pak bude seznam mnohem lépe hlídáný.“

Numetin chrám je nejhonosnější ze tří aterských svatyní k uctívání bohů. Mělo by mi být podezřelé, odkud Hen zná Kazatelův rozvrh, ale je logické, že muž bude chtít strávit nějaký čas uctěním naší nebeské bohyně – té, z níž pocházejí naši Mestrahové – ještě předtím, než se vydá na zpáteční cestu do Juvelu.

Proběhneme kolem pekařovy dcery, která tlačí vozík s čerstvým chlebem, i kolem Šperkařčina krámu, ačkoli žena uvnitř není – místo ní nám na pozdrav kývne její manželka, postávající nad vitrínami plnými zlatých řetězů a vykládaných vázek. Vydáme se uličkou plnou sudů, v níž je to cítit omamnou vůní kořeněné cibule a vařených ryb. Konečně pronikneme do prázdné ulice, kde se bohatší čtvrt' střetává s tou chudší, a pod nohama máme rázem místo dlažebních kamenů jen udusanou hlínu. Na rohu, kde končí domy a začíná cesta, si hrají děti, ale všichni ostatní už jistojistě zamířili na pobřeží.

Spěcháme na roh, abychom sledovaly procesí, které má namířeno do přístavu.

Kazatel i královští Návrháři jdou vpředu. Těsně za nimi pochodují jejich stráže v levhartích maskách, a hned za nimi se tísni dobrá polovina města. Možná bychom si na tu ženskou vážně měly dávat bacha. Protože zatímco strážní hledí vzpřímeně kupředu (ačkoli kdo ví, na co se pod těmi maskami vlastně dívají), ona téká pohledem do přilehlých uliček a prohlíží si ozdobné květiny zavěšené mezi jednotlivými budovami. A jako by vycítila, jak moc dráždí Hen, její pohled se zničehonic upře přímo na nás.

„Víš to,“ řekne Hen a zkrříží si ruce na hrudi. „Těhle obličej si dobře zapamatuj, Galeno. Bude poslední, který uvidíš, až královna zjistí, že jsi podvodnice.“

„Ne tak nahlas,“ varuju ji. „Drž svoje představy o pomstě na uzdě. Co uděláme teď?“

„Jak to mám vědět? Já jsem tady, abych se zmocnila úřední knihy.“

„Dobře, ale já fakt nejsem ve světě zločinu nijak zběhlá. Mám se na ně vrhnout jako nějaká náboženská fanatička? Mám ječet v agónii a předstírat, že jsem si vymkla kotník?“

„Oboje zní dobře. Tak za chvíli.“ A s těmi slovy se Hen vydá zpátky stejnou cestou, kterou jsme sem před chvílí přišly.

„Počkej!“ zavolám šeptem. „Kam to jdeš?“

Jenomže ona zmizí bez odpovědi a osud celého dnešního večera s klidem přenechá na mně.

Tak fajn, Zahru, soustřed' se. Kdybych před sebou měla jezdecké koně, klidně bych se jim mohla představit jako městská Našeptávačka a strávit spoustu kýženého času hovorem s nimi, čímž bych se přiblížila ke svému cíli. Taky bych mohla požádat Kazatele o pozhnání, ale strážní by mě nejspíš zastavili dřív, než bych se k němu vůbec dostala. Průvod už je skoro u mě. Bohové, možná bych vážně měla vyskákat na ulici a vrískat něco o vymknutém kotníku.

Vyrazím a představuju si, jak se bude táta tvářit, až mě Kazatelovy stráže dovlečou domů. *Co ti vždycky říkám, Zahru?* ozve se, až mi strážní sundají pouta. *Že ty ses zase do něčeho pustila, a neměla jsi plán?*

Ano, tati. Vrhla jsem se do toho po hlavě, ačkoli jsem neměla plán.

„Nejsou to lotosové boty?“ vyhrknu a modlím se, aby tahle královská Návrhářka byla stejně posedlá mluvením o detailech své práce jako jedna její místní kolegyně, kterou dobře znám. „Počkat, vy...“ zajíknu se a položím si ruku na srdce. „Vy jste Galena z Juvelu.“

Žena se usměje. „Ano, to jsem.“

„Odprejskni,“ štěkne po mně jeden strážný a namíří na mě hrot kopí.

„No tak, nech to děvče na pokoji,“ ozve se Galena a se zářivým úsměvem se postaví před něj. „Jak se jmenuješ?“

Mluví trochu povýšeně, ale musím uznat, že její vřelost mě příjemně překvapila. „Zahru. Jsem vaše velká fanynka.“

„Moc ráda tě poznávám, Zahru. Já...“

„Galeno,“ zabručí Kazatel.

„Dej mi minutku, Mai. Vždyť je to jenom mladé děvče.“ Pak se otočí zpátky ke mně a fialkovými očima se stíny ze zlatého prachu a silnými černými linkami sjede mé prosté lněné šaty dolů až k bosým nohám. „Tak ty máš ráda módu, Zahru?“

„Ó ano, paní. Vím všechno o bronzových očkách s kovovým obroubením a šálách pro štěstí.“ Nelžu. Kdyby ji to náhodou zajímalo, o obou toho vím až příliš.

„Další z mých báječných vynálezů. Díky šálám pro štěstí jsem získala tuhle práci.“ Galena zamrká. Přes rameno jí zahlédnu jakýsi nazelenalý záblesk.

„Jak jste vlastně dostala nápad na lotosové boty?“ Nebudu předstírat – zajímám se o ně hlavně kvůli Hen. Zdá se mi, že zelený záblesk pohasl.

„Při letní procházce pod hvězdami. V paláci je několik překrásných tůní posetých lotosovými květy, a když jsem se je rozhodla přebrodit, dostala jsem ten nápad.“

Davem se ozve nějaký šepot, který mi silně připomíná slovo: „Lež.“

„To zní jako velice rozumné vysvětlení,“ pronesu schválně hodně nahlas.

„A věděla jsi, že pocházím z ještě menšího městečka, než je Atera?“ pokračuje Galena. Teprve teď si získala moji pozornost.

„Opravdu?“

„Moje matka byla Návrhářka, ale při mém narození zemřela. Otec pracoval jako Zahradník. Bez ní jsme museli vyžít jen z jeho příjmů. Mnoho let jsem taky chodila bosá.“

Polknu a zabořím palce do písku. Tohle začalo být nečekaně osobní – mnohem víc, než jsem si původně představovala. Já vím, říkala jsem, že budu při každé příležitosti stranit Hen, jenomže to jsem ještě nevěděla, že i Galena vyrůstala bez matky.

„Na.“ Galena si začíná odepínat boty. Dav nahlas vydechne. Když pochopím, co se chystá udělat, sevře se mi srdce. Bohové, doufám, že to Hen stihla...

„Vezmi si je,“ řekne Galena a podává mi své boty mnohonásobně dražší než cokoli, co kdy budu vlastnit. „A zapamatuj si, že bez ohledu na to, jak ses narodila, můžeš dosáhnout něčeho velikého.“

Pak se usměje a zamíří pryč. Hledím za ní a srdce mi v hrudi poletuje splašeně jako vážka. Nejspíš bych si z toho celého měla odnést cennou životní lekci o upřímnosti a tvrdé dřině, ale já dokážu myslet jen na to, jak podobné jsou naše osudy a že ona teď po Kazatelově boku brázdí vody na prosklené lodi. To přece musí být znamení. Znamení, že to mám udělat, protože všechno vyjde a možná zažiju ještě větší věci, než jsem si představovala.

Až když kolem mě projde poslední strážný a začnou se přede mnou objevovat lidé z našeho městečka, kteří se lačně dívají na lotosové boty a vzrušeně si špitají, vzpomenu si, že jsem měla především splnit jistý úkol. Někdo mě požádá, jestli by se jich směl dotknout. Za normálních okolností bych souhlasila a podělila se o ně, ale teď si je tisknu k hrudi a uháním až na konec uličky, ve které předtím zmizela Hen. Krev mi pulzuje celým tělem, jsem jako na trní. Proběhnu uličkou, vrátím se do lepší čtvrti, zahnu za roh – a vběhnu rovnou do Heniny náruče.

„Bohové!“ vyjeknu a zamávám s botami. „Hen! Zvládla jsi to?“

Její hnědé oči se povážlivě zúží. „Hotovo.“

Vykřiknu a obejmů ji. Víím přesně, co řekne, ale jsem tak nadšená, že je mi to jedno. Odjíždíme. Doopravdy odplouváme z Atery, podíváme se do paláce, kde jsou stromy, na kterých kvetou dýmánty, a zlaté pokoje veliké jako celá města. A budeme moct spořádat tolik čokolády, co se do nás vejde. Budeme sledovat tajemné cizince a staneme se svědky minimálně jednoho zázračného vysvobození, protože v těch nejlepších cestovatelských příbězích pokaždé někdo někoho zachraňuje!

A až se vrátíme, přivezeme si s sebou vzpomínku, stejně jako kdysi naše matky. Třeba bude naše poslední společná, protože o žních Hen odjede. *Nebo možná*, napadne mě a jemně boty pohladím, *to bude naše první vzpomínka z mnoha*.

„Dotýkáš se mě jejími botami,“ postěžuje si Hen.

„Promiň,“ řeknu a stáhnů se, ale nemůžu se přestat culit jako měsíček. „Udělala jsem, co bylo třeba.“

Povzdech. „Bylas vážně dobrá.“

„Přesvědčivá?“

„Jo, nejspíš jo.“ A přestože v náručí svírám kontraband, a navíc dar od její úhlavní nepřítelkyně, Hen se na mě usměje, popadne mě za ramena a zatře se mnou. „Půjdeme na slavnost.“

Znovu zaječím a tentokrát se ke mně Hen přidá.

„Ještě musíme udělat jednu věc,“ řekne a oči se jí zalesknou.

„Neříkej mi, že chceš jít po Galeně. Zrovna teď!“

„Neboj, na tu taky dojde, ale momentálně máme důležitější věci na práci.“ Její úsměv se rázem změní v úšklebek. „Je čas na fázi dvě.“

Zamrkám. „Ona existuje nějaká fáze dvě?“

„To si piš. A tuhle fázi to tvoje útlocitné svědomí nejspíš vůbec nepobere.“ Hen se uculí. „Rozluč se s tátou. Jakmile to půjde, dorazím za tebou.“

Kapitola druhá

Protáhnu se dveřmi do stáje, jsem náhle zamlklá. Bojím se, jak říct muži, který mě vychoval, že se ze mě stala podvodnice. Jenomže jak vidím, táta tady není. Zvířata se vrtí ve stájích, velbloudice hlasitě přežvykuje píci. Táta určitě odešel na pastvinu.

Bohové, prosím, ať mi dá požehnání.

Ještě pevněji sevřu pytlík, který svírám v ruce, a vejdu do uličky.

Tátova veterinární klinika je umístěná v největších stájích ve městě: ne proto, že bychom měli nejméně peněz, ale proto, že potřebujeme tolik prostoru. Mestrah nám odpouští nájemné výměnou za to, že se přednostně postaráme o koně jeho vojáků při těch několika málo vzácných příležitostech, kdy projíždějí našim městem. Polovina stájí je rezervovaná pro větší zvířata, jako dobytek, gazely a velbloudy, druhou polovinu jsme přestavěli na kotce pro menší druhy, například kočky, psy, sokoly – a někdy, když je potřeba, tak i opice. Některá zvířata potřebují jenom střechu nad hlavou, když se jejich majitelé vydají na cesty, jiná vyžadují lékařskou péči. Většina z nich má jasný názor na to, že je sem odložili jako nějaká... no, zvířata. Ale táta je laskavý a trpělivý, a ráda bych věřila, že totéž platí i o mně. Takže po prvním dni si většina z nich přestane stěžovat.

Hej, hubeňourko, odfrkne si kráva ve druhém stání. Tohle žrádlo? Prostě hnus.

Až na krávy, které mají dojem, že si zasluhují královské zacházení, a proto se jim jejich ubytování ani ti, kdo se o ně starají, nezdají dostatečně vyhovující. Ani zdaleka.

„Zrovna teď na tebe nemám čas,“ řeknu. „Je to čerstvé. Sněž, cos dostala.“

Citlivé stvoření, pomyslí si její spolubydlicí a prohlíží si mě.

Pro lidi taky moc špatné jídlo, podotkne ta první kráva. Nedovedou vypěstovat obilí, nedovedou nic.

Stisknu zuby. „Tak naposledy: musíš držet dietu! Tví majitelé zdůrazňovali, že nesmíš dostávat med.“

Ta druhá si odfrkne. *Musíme držet dietu pokaždé, když jsme tady. Jídlo odporné jako přežvýkaná píce.*

„Hele, vy nevděčné...“

„Víš přece, že nemá smysl se s nimi dohadovat,“ ozve se táta, který právě proklouzl dovnitř vzdálenějšími vraty. Nadskočím leknutím. Táta má na sobě běžný pracovní úbor pískové barvy, jejíž tón v zimních měsících téměř přesně odpovídá jeho pleti, ale teď v létě, když je opálený, je o několik odstínů světlejší. V náručí se mu vrtí pastevecký pes, respektive fenka, jednu nohu obalenou palmovými listy v místě, kde ji uštkl škorpion. Ránu má ošetřenou hojivou mastí. Jakmile mě uvidí, začne mlátit zbývajícimi třemi běhy.

Člověk! Člověk! Můžu ji vidět? Prosím! Potřebuju dolů! Na zem! Na zem!

Po poslední prosbě tátovi olízne tvář. Ten se usměje a pohladí ji. „No ano, vedla sis moc dobře. Co nevidět zase půjdeme ven.“

Ne, dolů! Člověk! Hrát – kočka? Kočka! Kočka!

Bodne mě u srdce, když vidím, jak táta pokládá fenku do kotce. Stejně jako u všech, i u něj magické schopnosti s věkem a kvůli častému používání klesly, podobně jako člověku ochabnou svaly. Táta měl to štěstí, že mu síly vydržely až do devětatřiceti. To je jediná výhoda nižších kouzelníků: magie si na nás vybírá mnohem menší daň, a tak ji můžeme používat o něco déle. Jenže mnozí by souhlasili, že být třicet let nejlepším orkenským Našeptávačem se nemůže ani vzdáleně měřit s deseti lety ve funkci Ohněchrliče.

Před dvěma měsíci přišel táta úplně o svoji schopnost naslouchat zvířatům, a ona na oplátku přestala rozumět jemu. A přestože to na

jeho léčitelské schopnosti nemá žádný vliv, už se nemůže svých pacientů zeptat, co je trápí, necítí jejich strach, a tak tíha péče o stáje pomalu, ale jistě přechází na mě.

„Byla jsi docela dlouho pryč,“ poznamená táta a otře si ruce do starého hadru. „Bylo na trhu hodně lidí?“

„No – ano,“ odpovím a honem mu předám pytlík. „Ale našla jsem všechno, co jsme potřebovali. Dokonce i akát a aloe. A taky ten balzám z hadího jedu, který se nám tak zamlouval.“

Táta si mě zkoumavě prohlíží. „Ten je přece hrozně drahý, Zahru. Vystačíme si s medovým výluhem.“

„To nic, tati. Hen se o to postarala.“

Drobná lež. Postaraly se o to lotosové boty. Hen chtěla, abych se jich zbavila, tak jsem ji poslechla.

Táta nesouhlasně zamručí. „To neměla. Ona i její máma toho pro nás už udělaly víc než dost.“

Teď je ta chvíle, kdy bych měla přiznat, proč jsem utratila takovou řádu peněz za spoustu drahé medicíny, ale protože jsem zbabělá dcera a trochu se stydím, jenom tam stojím a dívám se, jak si ode mě táta bere pytlík s věcmi a ukládá je do skříňky. Ještě pořád nevím, jak se přiznat k tomu, co jsem provedla. Paradoxně mě ani tak neděsí ta část s Kazatelem. Ale když vidím, jak svědomitě se táta věnuje práci navzdory nadšeným výkřikům, které se zvenčí nesou až do stájí, jak se soustředí, přestože ostatní Aterané všeho nechali a vrhli se do ulic, a dokonce ho to ani netrápí, jen to... tiše přijímá. Podle něj patříme sem a představa, že trávím čas se Snochodci a Vzduchotkalci, mu připadá přinejmenším absurdní. A když mi říkal, že s nimi do paláce nepatřím, nechtěla jsem nic slyšet.

A co je vůbec nejhorší: nechci, aby viděl, jak zoufale toužím odjet.

„Zahru!“ pronese táta hlasitě, jako když se už nějakou dobu marně snaží upoutat moji pozornost. V ruce drží dózu s tisíci mastí, další poklad, který jsem přinesla.

„Ano?“

„Mrzí tě, že Hen pozvali?“

Sevře se mi žaludek. Nebyla jsem si jistá, jestli táta o jejím pozvání ví. „Ne. Teda, nejdřív jo, ale pak...“

„Taky mě to mrzí,“ řekne táta a pohrává si s masťou. „Mám pocit, že... že je to moje vina. Kdybys zdělila schopnosti po své matce, možná...“

„Tati!“ Sevře se mi hrdlo. Rozběhnu se k němu. Jeho přesvědčení, že jsem smutná kvůli němu – že to on může za to, že nepojedu –, mnou pořádně otřese. Táta byl na naše schopnosti vždycky hrdý, přestože naše práce není tak oslavovaná jako některé jiné profese. A není to přece tak, že by za můj osud byl přímo zodpovědný – jeho schopnosti Našeptávače jsem zdělila stejně jako máminu jemnou pleť a jantarově hnědé oči.

„To neříkej,“ namítnu a položím mu hlavu na prsa. „Naše práce je přece taky důležitá.“

Táta se na chvíli odmlčí a položí mi dlaň na záda. Příjemně hřeje. Pak mě od sebe jemně odstrčí a zvedne kelímek s masťou. „Chceš se dostat na loď, že?“

Zčervenám. „Já...“

„Tohle bylo hodně dlouhé objetí. A k tomu všechny tyhle drahé věci.“

Jak to dělá? „Opravdu jsem ti o tom chtěla říct, přísahám.“

„Ale co když tě chytí, Zahru?“

„Hen to má všechno zjištěné. Přinejhorším nás vyvedou. Zlé je to jenom v případě, že chceš dovnitř načerno proniknout jako uchazeč o místo v týmu.“

„A když na to přijdou až v Juvelu? Pošlou tě domů?“

„Hen bude celou dobu se mnou, a kdyby nás nechtěli dopravit zpátky, pořídí nám lodní lístek.“ Stisknu ruce. „Prosím, tati. Je to jenom jedna noc. Zítra na večeri budu zpátky a potom už tady zůstanu. Navždycky.“ Neměla jsem v úmyslu vyslovit to poslední slovo tak nahlas ani tak zlověstným tónem, jako když Kazatel upozorňuje na smrtící znamení, ale táta má pochopení. Políbí mě na čelo a povzdechne si.

„Jsi celý můj svět, holčičko. Záleží mi na tom, abys byla v pořádku.“ Smutně se usměje. „Ale taky chci, abys byla šťastná. Říkáš, že je to jenom na jednu noc? A určitě budeš v bezpečí?“

„Mají strážné, a navíc se kolem nás budou motat ti největší kouzelníci z celé země. Jestli nebudeme v bezpečí tam, tak už nikde.“

Zaváhá. Musím nechat na něm, aby se rozhodl, jestli mu to jako ujištění stačí. „Tak dobře. Máš moje požehnání.“

Radostí vyjeknu a znovu ho obejmu. „Děkuju, tati! Něco ti z královského města přivezu.“

Táta zavrtí hlavou. „Bude bohatě stačit, když se mi vrátíš ty.“ Pak se odmlčí a zamyslí se. „Ačkoli kouskem čokolády bych nepohrdl. Pokud se ti to povede.“

Usměju se. „No jasně.“

Pomůžu mu vybalit zbývající hojivé masti. Tělem mi pulzuje vzrušení. Moje falešné jméno stojí na seznamu, dostala jsem požehnání od táty – teď už nezbývá než čekat, až se ukáže Hen. Ale zrovna když dostávám strach, že součástí „fáze dvě“ bude minimálně to, abych vyjednala její propuštění z vězení, uslyším venku před stájemi rychlé kroky a ona vtrhne dovnitř.

„Zahru!“ zasípe.

Na sobě má zelené šaty bez rukávů a na běžové pleti jejích holých rukou se třpytí perleťový prach. Na paži má propletené zlaté kruhy – Numetin symbol – a do krátkých vlasů si vetkla zlaté a smaragdově zelené korálky. V náručí nese granátově rudou látku a pod ní něco, co při pohybu cinká.

„Vypadáš skvěle,“ řeknu.

„Skladiště!“ utrousí. Projde kolem mě, aniž by mi věnovala jediný pohled.

„Je všechno v pořádku?“

„Nemám čas se vykecávat. Fáze dvě dokončena, začalo nalodění.“

Vzápětí zmizí za závěsem ve skladišti a já se div nepřerazím o džbán s vodou, jak pospíchám za ní. „Jako že se nalodují? Právě teď?“

„Svléknout!“

„To už uplynula hodina?“ Protáhnu ruce rukávy a sundám si spodničku. Hen mezitím odloží červenou látku na pytel zrní. „Počkat, a co tobě trvalo na fázi dvě celou hodinu?“

„Míň mluvení, víc oblékání!“ Hen podebere rukama červené šaty, naznačí mi, abych zvedla paže, a navlékne mi je přes hlavu. Blýskavá látka se sveze dolů. Na světle přechází od odstínů červené až po zlatou. Šaty jsou bez rukávů, stejně jako Heniny, ale jsou nabírané uprostřed, a ne po straně, což vytváří převislé sámký spadající až k zemi.

„Hen, ty jsou... úchvatné,“ řeknu a podívám se přes rameno. Vzadu se šaty rozevírají a odhalují záda. Obě poloviny látky spojují jemné řetízky. Hen se kolem mě mihne a stiskem prstu přichytí jeden uvolněný řetízek na místo.

„Jestli něco, tak jsou nudné,“ namítnu. „Jenomže máma mi nedovolila obléct tě jenom do říčních paprsků, takže jsem musela pracovat s tímhle.“

„To je ohnivě hedvábí?“

„Dívej se přímo před sebe.“

Poslechnu. Hen popadne jednu z těch věcí, které byly zabalené v šatech – tenký štěteček a nádobku s černým barvivem – a volnou rukou mi zvedne bradu. „Zavři oči.“

„Už jsem si linky udělala,“ namítnu, když ucítím dotek štětečku na víčkách.

„No jo, jasně.“

Štěteček se pohybuje směrem ke koutku, kde jím Hen zakrouží.

„Hlavně mi tam nekresli žádnou sprostárnu.“

Hen se uchechtne.

„Hen!“

„Neboj se!“

Pak obkrouží štětečkem zpátky tutéž linku, po které se před chvílí pohybovala, a přesune se ke druhému oku.

„Ale žádná fáze tři už nebude, že ne?“ ujistím se. „Vzpomínáš si, jak jsem se ptala, jestli nebudu muset dokázat, že jsem Lektvarnice, a tys neodpověděla?“

Tomuhle oku se nedostane stejné krouživé ozdoby jako prvnímu. Hen mi nařídí, abych se dívala nahoru, a začne se věnovat spodnímu víčku.

„Ostatní musejí svoje dovednosti prokazovat v chrámu,“ řekne. „My ne.“

„Co to znamená, *my ne*?“ Hen zvedne štěteček, takže se na ni můžu podívat. „Ty... s někým ses dohodla?“

Hen se zamyslí a pak se neznatelně usměje. „Jo?“

„Hele, když tvá odpověď zní jako otázka, mám pocit, že lžeš.“

„Když mi položíš otázku, na kterou stejně znáš předem odpověď, chce se mi prostě zalhat.“

„Takže jsi někoho vydírala.“

Hen se jenom uculí, spustí mi dolů vlasy a do hnědých loken kolem obličeje vplétá křišťály. Pak z pytle se zrním zvedne několik řetízků spletených v jeden. V jejich prstech se od sebe řetízky oddělí, vytvoří tři drobné smyčky a z místa, kde se spojují, visí dolů granátový přívěsek a na něm ochranná runa. Právě když se mi ho chystá přichytit na čelo, uvědomím si, co to je, a chytím ji za zápěstí.

„To nemůžu přijmout,“ namítnu.

„Ale je tvůj.“

„Ne, patřil mámě a ona ho darovala zase tvéjímá. Na smrtelné posteli!“

„Máma chtěla, aby sis ho vzala.“ Hen vetkne do vlasů poslední sponu, takže mi křišťál visí těsně u levého oka, a začne přichytávat neposlušné prameny. Znovu mě zaplaví vlna vděčnosti za to, co všechno pro mě udělala.

„Budu na něj dávat pozor,“ ujistím ji.

„Já vím.“

Pak mě vezme za ruku a vyvede mě ze skladiště. Táta, který zrovna míchá hojivou mast, se otočí, a když si nás prohlédne, ústa se mu roztáhnou do úsměvu.

„Vypadáte vskutku královsky, děvčata,“ řekne. „Ale je všechno v pořádku? Zaslechl jsem, že ostatní už se nalodují.“

„Jo, tati, promiň,“ vyhrknu a vlepím mu pusku na tvář. „Mám tě ráda. Ahoj zítra!“

„Taky tě mám rád,“ zavolá za mnou.

Možná ještě dodá něco o správných rozhodnutích, ale to už vybíháme ze dveří: já si k čelu tisknu řetízek, Hen si přidržuje sukni.

„Do frasa,“ zakleju. „Nemůžu uvěřit, že se to doopravdy děje. My asi fakticky poplujeme!“ Svižně jako antilopy zahneme za roh. Nahlas se zasměju. „Umíš si představit, čím si asi procházejí soutěžící? Jsem nervózní jenom z toho, že se na ně budeme dívat! Vsadím se, že je budou posuzovat na každém kroku. Všechno se bude hodnotit. Jeden nevhodný úsměv, a finito – žádná věčná sláva.“

Hen pokrčí rameny. „Ale taky žádná předčasná smrt.“

„Smrt?“ Uskočíme, abychom se vyhnuly ženě s dítětem v náručí. „Královští sourozenci přece nemají jeden druhého zabít, ne?“

„To ne, ale přečetla jsem všechno o předchozích kláních a čas od času prostě někdo přijde o život: zavraždí ho nějaký lotr, napadnou hladové hyeny, zemře hladu...“

Lítostí se mi sevře žaludek. Nejspíš jsem předpokládala, že šlechta bude takových věcí ušetřena, zvláště poté, co místní lidé naše kandidáty celý týden halasně uctívali a oslavovali. Všichni jako by se víc zajímali o výhody, které s sebou účast v jednom z královských týmů přináší: vaše jméno se zapíše do historie, přidělí vám apartmá v paláci. Nikdy mě nepřestalo udivovat, proč je odměna tak velkolepá.

„U všech bohů, a to tam venku stráví minimálně týden v kuse, co?“

„Pokud nesejdou z cesty a neztratí se.“

„To musí být příšerné,“ řeknu, zatímco překračujeme hranice čtvrti vyšší třídy. Cesta před námi je plná lidí a Hen mě zatáhne směrem k mezeře na straně u zdi. „Umíš si to představit? Projít si vším tímhle humbukem a stresem a nakonec skončit pohřbená v písečné bouři?“

„Přeci budou mít k dispozici nějaká kouzla. Ale stejně – jenom se nad tím zamysli...“ Hen se zalesknou oči. Protáhneme se mezi mužem v hnědé tunice a dívkou s culíkem. „Kdyby vybrali Galla, můžeme si představovat, jak ho bez ustání pronásledují nějaká zuřivá monstra.“

Při představě, jak můj bývalý zápasí s chřestýšem a přitom dává pozor, aby si nepošramotil účes, se zachechtám. „Doufám, že ho ve spánku něco kousne do zadku.“

„A já doufám, že ho to kousne do...“

„Pst,“ napomenu ji a se smíchem jí zacpu pusu dlaní. Povrch se změnil a pod nohama máme místo horkých cihel chladivé dřevo. „To tady nemůžeš říkat nahlas. Počkej s tím aspoň, dokud se nenalodíme.“

Dav houstne. S omluvami si razíme cestu kupředu tak dlouho, až se před námi najednou otevře přístav a my vstoupíme na dlouhou konstrukci z nepromokavého dřeva a kovových pilířů, ke kterým jsou přivázané lodi nejrůznějších velikostí. Kolem Kazatele a jeho poskoků stojí stráže v širokém půlkruhu, aby jim poskytly dostatek prostoru a soukromí. Nejbližší strážný si prohlédne naše propracované úbory i líčení a kývnutím hlavy nás nechá projít. Dav závistivě zamručí. Přiznávám, že ze vši té pozornosti se mi trochu točí hlava. Je to tak příjemné, zvlášť když jsem to obvykle já, kdo se dívá, jak ostatní odplouvají.

Galena stojí ve spodní části širokého dřevěného prkna. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že lávka nevede na prosklenou loď, ale na jiné plavidlo z hrozně zvláštního dřeva. Celé je to takové podivně pokroucené cosi v tónech černé a zlaté, a samotné plavidlo dost připomíná mnohonásobně větší verzi žirafy ze sbírky Heniny mámy. Palubu chrání před sluncem tmavočervený baldachýn, pod kterým se pohybuje asi deset lidí v těch nejlepších šatech, na hlavách zlaté korunky a na ruce prsteny vykládané drahokamy, od kterých se sluneční paprsky odrážejí prudce jako jiskry. Poznávám mladého muže, který Hen učil psát, a Šperkařku – není divu, že o zboží se místo ní stará její manželka. Lávka vedoucí na prosklenou loď stojí těsně vedle Kazatele a před ní se tyčí obzvlášť urostlý strážný.

Mestrah musel poslat jednu loď pro diváky a druhou pro uchazeče o místo v týmech. Jsem trochu zklamaná, že s Hen nepoplujeme na prosklené lodi, ale popravdě řečeno bych v tuhle chvíli klidně vzala zavděk i dřavou kánoí.

„Jedna věc nás ale nenapadla,“ zamumlám a chytanu se Heniny paže. „Právě na nás zírá doslova celé město včetně Apatykářky, u které jsem před chvílí kupovala hojivé masti, a tvé úhlavní nepřítelkyně, která si nejspíš bude pamatovat, že mi dnes ráno věnovala své boty! Takže ještě jednou: jediný trest, který nás čeká, když nás vyhmátnou, je, že nás vyhodí? Určitě?“

„Nedělej si starosti. Nikdo tě nepozná. Konečně máš jednu pořádné líčení.“

Odfrknu si. „Já se umím nalíčit pořádně.“

„Ale to víš, že jo.“ Hen si upraví vlasy a uhladí mi záhyb těsně nad pasem. „Jak už jsem říkala, tihle lidi se o diváky nestarají. Zveřejní tvé jméno a zostudí tvoji rodinu pouze v případě, že se snažíš vetřít mezi uchazeče. Takže se uklidni. Mačkáš si hedvábí.“

Zhluboka vydechnu a pokusím se do sebe nasát aspoň zlomek Henina sebevědomí. Není důvod se takhle nervovat. Buď to vyjde, nebo ne, a když ne, tak jsem to aspoň zkusila. A možná se touhle akcí stanu v našem městečku tak trochu neblaze proslulá. Docela by se mi zamlouvalo, kdyby mě ostatní po očku pozorovali a měli strach, že můžu každým okamžikem provést něco nečekaného a troufalého.

„Máme drobátko zpoždění, že?“ pronese Kazatel. Mračí se, jako ostatně skoro pořád. Slova, která má vytetovaná na ramenou, se zlatě lesknou. „Ale máte štěstí: všichni rádi postojíme na slunci a vychutnáme si tohle vedro, dokud se dámy konečně nerozhodnou, zda se nalodit, či ne.“

„Omlouváme se, pane,“ řekne Hen a s rukou položenou na hrudi se pokloní. Udělám totéž. „Ztratily jsme pojem o čase.“

„Která z vás je Hen a která Lia?“

„Já jsem Hen,“ odpoví Hen.

Galena k ní s úsměvem přistoupí. Potom kývne i na mě, a zdá se, že Hen o mém líčení nelhala: Galena si mě zevrubně prohlédne, ale spíš ze zvědavosti, než že by mě poznávala. Bohům díky. Ještě pořád je bosá a já mám nutkavou potřebu ji obejmout.

„Hen, já jsem Galena,“ představí se a kývne na pozdrav.

„Já vím, kdo jste,“ odvětlí Hen a zkříží si ruce na hrudi. Odkašlu si, a ona našťěstí nepokračuje.

Galena zvedne tázavě obočí, ale pak ukáže směrem k lodi. „Můžeme?“

Musím se kousnout do rtu, abych nezakřičela: „Jo!“ Nemůžu uvěřit, že jsme to dokázaly. Po veškeré nejistotě tohoto týdne, po všech obavách se konečně můžeme uvolnit. Jsme tady. Jsme tady, a protože Hen udělala – no, ať už je to cokoli –, aby nás dostala dovnitř, nečekají nás žádné další překážky. Poplujeme do paláce a máme před sebou noc, která bude patřit jenom nám. Poklad, který nám už nikdy nikdo nevezme.

Bude to moje vzpomínka, ke které se budu moct vrátit kdykoli, až mi Hen bude chybět, a připomenout si, jaké jsme bývaly.

Zamíříme k lávce – a vtom mě Kazatel popadne za paži.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zeptá se.

Zastaví se mi srdce. Ví to. Bohové, on to ví, a jistě, že se svým odhalením počkal až na tu nejhorší možnou chvíli...

„Tohle je loď pro diváky,“ pokračuje. „Uchazeči plují támhleto.“

Kapitola třetí

Na okamžik se všechno kolem ponoří do ticha. Musela jsem se pře-slechnout. Určitě. Nebo jsem se strachy propadla do svého vlastního podvědomí, kde slova znamenají přesný opak toho, co ve skutečnosti.

„Promiňte,“ řeknu. „Asi jste se musel splést.“

Kazatel přimhouří oranžové oči. Takhle zblízka si všimnu, že má panenky ve tvaru tenkých škvír – jako kočka. „Jsi Lia, dcera Raina?“

Polknu. „To jsem.“

„Pak by ses nejspíš měla naučit číst. Všichni elitní Mistrové tvého věku se automaticky kvalifikují jako uchazeči. Stálo to hned na prvním řádku ve tvé pozvánce.“

Vedrem se mi svírá hrdlo, jako by ho tiskla silná dlaň. Myslí si, že jsem Mistr. Netuším, jak na to přišel, ale mám děsivé, sklíčující tušení, že když Hen připisovala moje jméno na seznam, něco podstatného jí uniklo.

„Nějaký problém?“ zeptá se Hen a objeví se po mém boku.

„Kvalifikovala jsem se jako uchazečka!“ pronesu s přehrávaným nadšením v hlase. „Protože jsem Mistr. No není to skvělé?“

A veškeré Henino sebevědomí je rázem to tam. Ani nevím, jestli jsem ji už někdy viděla takhle vyděšenou – a vyleká mě to víc než to, co mi právě oznámil Kazatel.

„Aha,“ pronese Hen mdlé. „Protože Lia byla...“ Zakašle. „Jste si jistý? Podle mě v pozvánce určitě stálo, že není způsobilá.“

Protože Lia – moje matka – *byla Mistr*. Zaplaví mě horkost. Hen mě ujišťovala, že takhle pozdě si jména už nikdo prohlížet nebude, ale

vypadá to, že někdo si na to čas udělal. Kazatel ještě jednou kontroluje seznam a mně na šíji vyrážejí krůpěje potu.

„Hmm,“ řekne a zamračí se. „Na tvém jménu bylo něco divného. Bylo napsané mimo pořadí, takže ho někdo musel doplnit na poslední chvíli. Ale můj kontakt v hlavním městě potvrdil, že jsi způsobilá ucházet se o místo v týmu. Nejspíš ti poslali špatnou pozvánku.“ A potom předstírá, jako by do vzduchu vyhazoval hrst konfet. „Promiň, překvapení! A gratulace. Rozluč se a půjdeme.“

„No, vlastně...“ začnu.

„Hned tam bude!“ vyhrkne Hen, než se k nám stačí Kazatel znovu otočit.

„Co to děláš?“ syкну, když mě táhne stranou. „Musíme se přiznat. Hned! Nemůžu se přece účastnit soutěže!“

„Vzpomínáš si, jak jsem mluvila o věčné hanbě a o tom, jak tvé jméno budou vláčet bahnem – pokud bys lhala o tom, že máš právo stát se uchazečem, ale ve skutečnosti ho nemáš?“

„Jo.“

„Tak tohle je ono.“

„Ale takhle to být nemělo!“

„Já vím!“ Hen se tahá za stužky vpletené ve vlasech a oči se jí zalévají slzami. Jestli se rozpláče, budu totálně v háji. „Mrzí mě to. Bohové, tak strašně mě to mrzí. Vůbec nechápu, co se stalo! I kdyby si tvoje jméno nechal zkontrolovat, myslela jsem... že ať se do záznamů bude dívat kdokoli, pochopí, že jsi příliš mladá, abys mohla být tvoje matka. A je to, hotovo – zúčastníš se jen jako divák. Museli mít tolik práce, že se ani nenamáhalo zkontrolovat její datum narození...“

„Co budu dělat?“

Lidé si šeptají a pozorují nás. Příliš dlouho otálíme, takže už nejsou zvědaví jen na odplutí obou plavidel, ale taky je zajímá, proč takhle dívka, kterou nepoznávají, nechce nastoupit na skleněnou loď a zdržuje. Kdybych se rozběhla pryč, nechali by mě proběhnout?

„Nemůžeš utéct,“ pronese Hen, jako by mi četla myšlenky. „Je mi líto, ale to nejde. Strážníci by tě ve vteřině chytily a rodiny, jejichž

členové se účastní soutěže o místo v týmu, berou celou tuhle věc fakt vážně. Kdyby nabyli dojmu, že ses pokusila celé klání sabotovat a snížit jejich šanci, mohli by ti ublížit, Zahru. A mohli by něco udělat i tátovi.“

„Tohle mi – světe, div se – moc nepomáhá!“

„Já vím! Ale poslouchej mě: ještě se to dá napravit.“ Hen mi povzbudivě stiskne ramena, a kdybych se soustředila jen na její přesvědčivý výraz, možná bych se trochu uklidnila, jenomže já si v duchu představuju, jak se rozzuřený dav vrhá do stájí... „Vím, že to vypadá dost zle, ale první krok máme úspěšně za sebou a čeká nás večírek. O lektvarech toho víš dost, aby ti to zbaštili, takže dokud se nezačneš zbytečně napařovat, měla bys být v pohodě. A kdyby nebylo zbytlí, tak omdlíš. Žádný následník trůnu si nevezme do týmu někoho, kdo nezvládne ani stres z jeho foga večírku.“

Vydechnu a snažím se trochu uklidnit. Hen má pravdu. Nikdo nemá důvod věřit, že nejsem ta, za koho se vydávám, a největší nebezpečí, které mi hrozí, je být vybrána do jednoho z týmů. Jenže i kdybych byla moje máma, moje šance by byly pořád dost mizivé. A konverzovat umím skvěle. Jenom si musím dát pozor, abych neupoutala pozornost někoho z královské rodiny, a všechno bude zase dobré.

„Tak fajn,“ řeknu a polknu. „Lhát těm okolo, a kdyby nebylo zbytlí, omdlít. To zvládnou.“

Někdo mi poklepe na rameno. Nadskočím leknutím.

„Mám Mestrahovi oznámit sám, že to kvůli tobě nabíráme zpoždění,“ zabručí Kazatel, „nebo mám tu příjemnou povinnost přenechat tobě?“

Okamžitě se otočím. „Už běžím! Pardon.“

Vrhnu ještě poslední vyděšený pohled na Hen, která mě sleduje se směsicí viny a bezmoci vepsanou ve tváři, a dokonce ani nemrkne, když se Galena dotkne její paže a odvádí ji nahoru na loď. Vzdálenost mezi námi narůstá jako propast. Vím, že nás od sebe oddělí jenom na několik hodin, ale připadá mi to jako varování samotných bohů: plácnutí přes prsty za to, že jsem chtěla víc, než na co mám nárok.

Stoupám nahoru po lávce a mám pocit, jako bych přecházela na odvrácenou stranu snu.

Hen mě sleduje z druhé lodi s rukama položenýma na zábradlí a vrhá na mě povzbuzující pohledy. Sluhové zatroubí na dlouhé, zahnuté volské rohy, ten zvuk – ono táhlé, nebezpečné hučení – citelně rozvibruje sklo, a zatímco se kolem mě shromáždí ostatní soutěžící a opřou se o zábradlí, dav na molu začne hulákat nadšením. Loď odrazí od břehu. Domov se mi kousek po kousku čím dál rychleji vzdaluje a mně se dokonce podaří vyloudit na tváři falešný úsměv a zvednout pravici... dokud ovšem neproplouváme kolem stráně, na níž stojí tátovy stáje, a dvě povědomé postavy mi nemávají na pozdrav.

Sleduju ubíhající břeh a myslím na Moru.

Henina máma používá spoustu různých strategií, jak se vyrovnat se stresem. Některé jsou jednoduché a patří mezi ně dechová cvičení, jiné vyžadují několikaměsíční osnování chladnokrevné pomsty – až nakonec zákazník, který ji podvedl, lituje, že se vůbec kdy narodil. Rozhodla jsem se pro jiný postup: budu to prostě považovat za další část svého příběhu. Koneckonců, tohle je přesně ta nešťastná náhoda, kterou začíná spousta nejlepších cestovatelských příběhů, a když už to vypadá, že hrdina skončí tragicky, zachrání ho nějaký náhlý osudový obrat nebo zásah někoho nově příchozího. Já mileráda přenechám svou záchranu Hen, ale nepohrdla bych ani nějakým úžasným nově příchozím. Jenom musím dovolit, aby se příběh odvíjel, jak má.

A tak si najdu místo u zábradlí pod modrým baldachýnem z látky z mlžného oparu, dál od ostatních soutěžících, kde můžu nerušeně stát a nasávat všechno, o čem jsem si představovala, že prožiju tak maximálně v krásném snu. Jemné pohupování lodi, říční vánek, který mi načechrává vlasy, hladké sklo pod rukama, které jako by se odrazem slunečních paprsků rozčeřilo. Ryby se lesknou pod hladinou jako drahokamy, plovoucí krokodýli připomínají načernalé pukliny – jsou tak

živí a neskuteční a já je mám přímo pod nohama. Dokonce i poušť odtud působí záhadněji a bezmezněji a její nízké plošiny se rozprostírají do dále na všechny strany, kam jen oko dohlédne. Když proplouváme nějakým městem, lidé se shromáždí na břehu, volají na nás a přejí nám hodně štěstí. Málem bych uvěřila, že tohle je moje místo. Že sem patřím.

Je tu jediný problém, který jsme s Hen nevezly v úvahu. Až dopujeme do paláce, snadno se ztratím v davu, protože budu jedna ze stovek uchazečů. Zato tady jsem jedna ze sedmi! Což by mě tolik netrápilo, kdyby mezi ostatními šesti nebyl i Gallus.

„Něco k pití, paní?“ zeptá se sluha a nabídne mi podnos, na kterém stojí jediný bronzový pohár.

„Ano, díky,“ řeknu a obdivuju drobné bílé kvítky na povrchu nápoje. Voní po vanilce. Zrovna si poprvé usrknu, když sluha dodá: „Ten chlapec v zeleném chtěl, abych vás upozornil, že to on mě za vámi poslal.“

A šťastné chvíle samoty jsou rázem u konce. Na druhou stranu mi bylo jasné, že se nevydržím celý večer vyhýbat všem, takže bude užitečné trochu se procvičit v konverzaci v kůži mého nového já, dřív, než budu muset předstoupit před některého z královských dědiců. Prohlížím si palubu a hledám mladíka v zeleném. Přitom si všimnu drobné dívky s červenohnědou pleť, bledého chlapce s růžovými tvářemi, dívky se stříbrnými vlasy, která stojí na přídi, a nakonec se odvážím letmo podívat i na dva kluky, kteří posedávají na lavici ve společnosti Galla. V duchu se bavím představou, že jsem jednomu z jeho kamarádů stála za pozornost, dokonce za drink, když si uvědomím, že onen chlapec v zeleném je Gallus, a poprskám džusem celé zábradlí. Bohové, nemůžu uvěřit, že používá pořád stejnou balící taktiku a že v mém případě ji dokonce zopakoval už podruhé. Praštím pohárem zpátky na podnos.

„Promiňte. Mohl byste mu vyřídit, že nemám zájem? Případně že mám nějakou nakažlivou nemoc?“

Sluha vytřeští oči. „Nakažlivou nemoc?“